

ОГЛУШЕНИЕ

Дерек Лонду

ОГҮСТОШЕННИЕ

Артлайн Студиос
София, 2020

Дерек Ланду
DESOLATION

copyright © 2016 Дерек Ланду
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са придружт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържани се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчитат на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ОПУСТОШЕНИЕ

Студиото на А 2020

Всички права запазени.

Автор: Дерек Ланди

Превод: © 2020 Ивелина Минчева-Бобадова

Редактор: Венелин Прошков

Корлица: Георги Мерамджиев

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

Ул. „Червена стена“ №4

тел. +359 2 411 00 02

artline-store.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

artline@artline-comics.net

ISBN 978-619-193-192-7

*Посвещавам тази книга на всички онези икони на
хорър романа, които са отиждали от мози съвт, дока-
то я пишех.*

*На Гънар Хансен, Ангвс Скрим и великия Уес Крей-
вн. Икони. Вдвхнобение. Тери.*

*Не останата глуми, нищо забавно, което да добавя.
Съжалявам.*

1

Бяха живи, когато тя пристъпи през прага.

Четиринайсет души, сред които и гомбачът на бързи оръжоври, и сербитъорката с некопосано боядисана коса, озовади се в мова малко крайтълно забегенце в покрайнините на Уайтхорс. Юкон. Всички изглеждаха изморени по мова време на нощта. Настаници се по преграгениите маси, хавяха паи, пиеха кафе, четяха вестник или бяха забвили нос в телефона си. Никой не вбужна поглед към Амбър, когато влезе. Никой не говореше. От малката кухня се носеше музика. Нещо на Бон Джоуби. Тук беше в безопаност. Никой от тези хора не искаше га я убие. И се справаше по-добре с разчитането на знаците в обстановката.

Затъти се направо към моалетните. Там беше хладно и неособено чисто, но мова не ѝ пречеше. Надагаше ѝ се га пушка по най-отбратителните места в последните няколко гни.

Изми си ръцете, като приклявочу. В пукнатото огледало над пукнатата мивка свързя запалелените си коси и торбичките пог зачервените очи. Благата ѝ кожа беше на червени петна. Изглеждаше като някой, който има нужда от есин души. Камо уплашено момиче, което бяга от нещц.

Забавна работа.

Стомахът и цъкъркори и тя забъртя кранчето, цъбърса ръцете си в грънките и цъдесе от тоалетнилата.

Всички бяха мъртви, когато се върна.

Почувства внезапен струг. Устата ѝ пресъхна, колелете ѝ омеркнаха, а всяка клетка в тялото ѝ крещеше да си пълне на петите. Но не можеше да помръдне. Краката ѝ не ѝ се подчиняваха. Дори едва я гържакха цъпривена.

Някои бяха поразени на масите по местата си, а други – в опита си да цъбягат. До един пребити до смърт. Жена с кафява жилетка лежеше безжизнено върху масата, а от размазания ѝ мид шуртеше кръв. Подобината лице на шофьор на камцион с рацрана тениска липсваше. Сервирьорката беше забвечена покрай бара. От зеещата гупка в слепоочието ѝ блукаше кръв и оформяше разрастваша се локъба на пога пог нея. Амбър не влжгаше готвача, но знаеше, че и той лежи безжизнено на пога в кухнята. Кръвта му беше размазана по спената.

Бяха четиринайсет души, когато влезе тук. А сега – четиринайсет трупа. Имаше обаче и петнайсетти човек. Сегеше с зръб към нея на масата до вратата, носеше беъзболна шанка и цъбдегнял свр работнически гащеризон. Пеще си песента, която свиреше по радукото: „Всяка роза си има богал“ на Поуърън.

Масата му се прибуцки го нея. И още по-блудо. Не, не се влжкеше масата, а Амбър. Тя се намръщи и свере поглед към ходилата си, които прогъвахава га крчач напред. Очебидно се бяха заптпиди към вратата влн оптук, понесли със себе си и останаламата част от нея. Това я устройваше. Така или иначе не ѝ се остабваше тук, с всички тези трупове. Трябваше само га премине покрай онзи тил, га га цътпача влн на притпихналамата улица, където щеше га цъкрещи името на Майло, а той – га голети на Чарджърра си и гвбамата шяха га се махнат бедняк забинаги оттук. Фасулска работа. Нямахте шест-пет.

На масата прег мъжа с гащеризона лежеше чук. Оцалан в кръв. От единаци му край висеше парче скалп.

– Как я караш? – попита мой.

Амбър замръзна на място.

Гласът му не беше приятен. Збуучеше необичайно пресипнал, като че ли беше кръщял през по-голямата част от живота си.

Без да отклонява поглед от братата, тя присътвни още една крачка напред. И още егна.

– Амбър, нали така?

Тя спря на място.

– Да – прогърджи мъжът, – ти си. Друго очаквах, ако трябва да съм честен. Пребвиг всичко оноба, което си забъркада, очаквах някой... – той облуза устни – по-бечатамляващ.

Тя се извърна към него. Не можга да се сдържи. Погледът ѝ се отмести бавно и неохотно от братата към масата. Първо се спря върху чукга, а след това върху остатъка от пая, който онзи ягеше. Накрая се плъзна към загурбедите му ръце и оплицканиите с кръв ръкави на гащеризона му. Беше слаб. Жидест. Лицето му беше узпито, брадичката – остра, а усмивката – лукава. Беше плешив. На шапката му имаше избедяло лого, което Амбър не успя да раздочи. Погледите им най-сетне се срещнаха и тя усети как ѝ се завида свят.

– Ти си онази, която уби праменника на Сидийния гемон, нали? – попита мой. Долавяше се акцент. Южен. Вероятно бе от Джорджия. – Помогнада си му да се размаже отвисоко на земята? Харесва ми стилът ти. От години обмислях как га убия проклетника, но ти ме изпревари.

– Какво искаш? – попита Амбър.

– Не става гума за това, което искам, маката ми. А за това, което можеш га ми гашеш – мой се изправи бавно от масата. Не беше висок, с не повече от половин глава над Амбър, но тя въпреки това отстъпи крачка назад. – Ти си моят бидет – гобави мой.

– За къде?

Той си пое гръх и разлепи ръце.

– Към всичко това – гясната му ръка се стрелна и хвана ловко чукга.

– Защо уби всички тези хора?

Лукавата му усмивка отново се раздя на лицето му.

– Никой не ми е казал, че не трябва. Освен това мина гостна време, откакто убих последните си. Знаеш ли, малката, имаш ли *изобщо* някаква представа какво е да си приклящен в забутано насред нищото гравче, където най-трудната задача е да си намериш някой гостмоен за преследване? Исусе Христе, какво им става на младежите в гнешно време? Да, старомоден съм, признавам си без бой. Обичам да гебна тийнейджъри и да ги убивам. Обичам прецувдикаментствата, разбериш ли? Тийнейджърите са здррави и силни и винаги обградени от семейство и приятели... но знаеш ли какво ги прави такъв цегален обект за гебнене? Прикам при роцителите си или при ченепата и им се оплакват, че някакъв лош човек иска да ги убие, но никой не взима гувимте им на сериозно. А израженцето на лицата им, когато осъзнат, че са сами... че гейтвительо са *сам-самички*... след като цял живот някой им е повтарял, че ще бъде винаги го тях... Е, на това му се казва просто рай. Напоследък обаче като че ли е невъзможно да намериш някой, който да ти окаже реална съпротива. Досройните тийнейджъри са отмиращи буг и това е тъжната гейтвительност – той се усмихна още по-широко. – Ами ти, Амбър? Ще се съпротивляваш ли? Изглеждаш ми от този тип. В очите ти е. Човече, все така става! Намирам си тийнейджър, който гейтвительо е способен да ми предосстави прецувдикаментство, но не ми е позволено да го убивам.

Амбър се намръщи.

– Не ти е позволено ли?

– Точно така. Без да убиваш момичето, таква са нареджанцията. Тук съм само за да те отбега обротно.

– Не работиш ли за Старом?

– Значи си говорите на малко име със Свайния гемон, а? Сигурно е приятно. Но да, признавам си без бой, както казах и в началото. А ти успя да останеш на крачка пред Хрътките – повбиз, който малцина са постигали за мол-

ковя гъдго, но сега професионалистът е тук, за да се поери-
жи за всичко и да сложи край на тази глупост.

– Имам пари – отвърна Амбър, – мога да ти платя, за
да си вървиш по пътя.

Мъжът се усми.

– Пари ли? Не са ми притрябвали. Освен тоба не мога
и да се мерям с неговото предложение.

– Кажу цифра.

– Става дума за свобода, малката. Разбираш ли, когато
склочвах средката си с Дявола, направих грешка. Случа се
на много от нас. Възбъваме се прекалено в онези, които
ни заделят. Исках само да си отиъстя на оно̀ва гребно
забутано зрачье, но какво спана след като го направих
ли? Не можех да си пръзна. Не съществувах отвъг него-
вите граници. А Сидниция гемон предложи да... така да се
каже, да разшири обхвата на компетенциите ми. Да мога
да пътувам. Да убивам хора по други места. А то̀ва тук е
само привъкътъп. Гледай ме само – аз, Елиас Маук, убивам в
Канага. А шо̀то ще провържи цз цялата страна.

– Аз... чеда съм за теб.

– Даскаеш ме.

– Че си мъртвъ.

– И то̀ва съцо.

– Екзекутирали са те.

– Изпържиха ме – голъдни мой и сьвали шапката си.

Пълна лента от все още цбрьача пълп обрамчваше
главата му, където е било съсредоточено електричество-
то. Амбър погущваше от място боията на цзгорена кожа.
Маук си нахлули обрално шапката и се ухили.

– Говори се, че съм убил гвайтсел и гьама гуши. Вих
казад по-скоро четиресел, но то̀ва беше, когато бях още
жив. След срещата с електрическият стод броят на жерт-
вите ми нарасна значително. А след то̀ва тук? Ще скочи
го небеса̀та.

Той пристъпи крачка напред, а тя – отстъпи егна назад,
като бугана ръце пред себе си.

– Не искам да се бия с теб – каза тя.

— О, Амбър, не смеи да ме разочароваш сега. Измъчвашо лесно беше за такъв като мен да узбе всички в едно помешение, първо с хора. Трябва поне *малко* съпротива да ми окажеш.

— Не си първият сериен *убици*, когото срещам — отбърна Амбър. — Дори не си първият забърнал се от зроба сериен убиец, с когото се сблъсквам. Убих Дейкър Шанкс.

— Шанкс не може и да се мери с мен.

— Да, вече определено не може — гобади тя. — Тръгна по пешите ми и аз го убих. Вече е мъртъв, но от тила смърт, от която не можеш да се забърнеш. Ще убия и теб.

— Харесва ми самоубеверността ти — отбърна Маук. — Определено караш кръвта ми да кипи, няма да крия. Но Шанкс не беше никои. Взemi му ценното малко ключче и какво остава от него? Кажу ми само едно: когато го срещна, беше ли закълшен в една от собствените си къщи за кукули? Забабна работа. Как го уби? Настъпи го? Определено си гостатърно тежка.

— О, не узглеждах така, когато го убих — отбеляза Амбър.

— Така ли?

— Да — отбърна тя и се преобрази.

Космите ѝ се узгължиха и препорегуиха и тя спана по-висока. Издишното ѝ тегло се разпререги по цялото тяло и фигурата ѝ спана по-спройна. Кафявите ѝ коси потмняха го черни, а румената ѝ кожа — го ярко червена. От челото ѝ узникнаха и се узвиха назад гва абанософи рога.

— Крайно време беше — узрече Маук с въодушевление. —

Ах, великолепна си.

Амбър не загуби време да се съгласява с него, а направо го сграбчи. Знаеше си, че е великолепна. Той замахна с чука, но тя го узтръгна от ръката му и го захвърли настрана. Побуцана го, а новосформираните ѝ мускули дори не се напрегнаха от усилието, и го запрати върху една маса. Докато пристъпваше към него, удоби с поглед отраженцето си и внезапната ѝ красота ерва не я накара да спре и да се въздеа. Все още не беше свикнала. Едно незначително препрежугане на чермите ѝ беше гостатърно да я пребърне от зрно човешко същество в панищен гемон.

Грозна. Ето че използваше определение за себе си, което не бе употребявала никога досега. Мнозина групу бяха го използвали в най-жестокото си отношение, но тя – никогата. Не спря да се замисли какво ли означаваше това сега, защото погледът ѝ се отместил към Маук, който извървяваше нож за месо от мъртвия му гържатец, но не я и гложгеше молкова. Много *малко* неща я притесняваха, когато беше в гемонската си форма.

Колкото и учуввашо да беше, Маук се усмихваше, когато се хвърли напред. Кожата ѝ се втвърди и по нея се оформиха черни дъсци, а ножът се плъзна по естествена и броня, без да я пореже. Той замахна отново, за да я прокуже, но тя беше много по-бърза. Хвана го за китката и я изви. Ножът падна на земята, а тя нанесе два удара, когато не го изведе от равновесие, стисна го за тила и го запрати просстрян на пода.

– Казах ти да си вървиш по пътя – изрече тя, а пръстите ѝ се усотриха в нокти.

Маук изстена, извъртя се и я погледна. Прогръждаваше га се усмихва. Това не ѝ се нравеше. Беше сбикнада хората га не ѝ обръщат внимание, когато беше в нормалния си човешки вид, но не и в този ѝ гемонски облик. Когато изглеждаше така, очакваше *убажените*.

– О, просту ми – отбърна Маук, – мислеше си, че печуш в тази кратка размаяна на юмруци? Ще ти трябва госта повече от няколко угара, за га ме победуш. – Той се изправи на крака. – Разбичаши ли, когато убивам, обичам га... си поизрав. А стотборниците ми, ами те... изпднйвам това, което им кажа. Нави така, приятелчета?

Труповете се размъргаваха и мъртвиците в завесенцето се надугнаха от масите си и се изправиха, а Амбър усети как закрещява някъде гълбоко в съзнанието си.

2

Всички глави се извъртяха, а безжизнените им очи се отвориха. Амбър затрътлява назад, а клиентите на забегенцието заприцкаха към нея с празни изражения и лица, опръскани със собствена им кръв.

– Не се приближавайте – предупреди ги тя и избухта сербитърската встраня. – Не ме гокосвайте. Да не сте и посмели га...

Завърнаха я, а тя изруга, гокато се съпротивляваше. Не искаше га се бие с тях или га ги наранява, но те бяха трупове, вече бяха мъртви, беше свършено с тях, замбова и замахна с нокти, нанасяше угари с юмруци и с глава, а те прогължаваха га се нахвърлят един след друг, го мига, в който ръцете ѝ не се оказаха приклучени, а един от тях я стисна за гърлото и пльтнаха маса от меда, гвижещи се в синхрон, започна га я изтласква назад, пригисна я към егна маса и започна га се спрулва върху нея, гокато ерба можеше вече га си поеме гъх.

– Махни ги от мен! – пишете тя. – Разкарай ги!

През пламтенциата от крайници тя гведеше как Маук остава чужка на същата маса. След това отстъпи и извади гребна кесия от гжкоба на гашеризона си. Бръкна в нея, извади

шепа, пълна с черен прах, и приклакна. Амбър го иззуби от поглед, но знаеше отлучно какъво прави. Посипваше праха в кръг.

– Ще се поразтъпнем – заяви той.

– Кълна се, ще те убия.

Той нагизна глава така, че га я виджа и отвърна:

– Ей, гръбж се прилучно и аз ще се гърджа прилучно с теб. Сивиния гемон ми заръча просто га те отбега ждѳа при него. На практика можеш га си *живѳа*, а можеш и га си на *прага на смъртта*, мен лично не ме засега в какъв вид точно ще си – гобърши мой и пак приклакна.

Тя чубваше тихомто шумолене на праха. Върху нея лежаха шест или седем трупа, но не се движеха. Не помръдваха и грам. Погледът ѝ се спря върху чука и тя се пресегна, в опит га го вземе.

Маук се изправи, прибра кесията в гждоба си и се настани на стол срещу нея. Пригърна чука по-бавно го себе си.

– Рогителите ти ме преследват, нали така? – попита той. – Да, погодчух всичко за вашите и приятелчетата им. Наистина ли искам га те изядат? Това е извратено – а аз съм експерт по извратенията. Но ти си им избягала – ти, шестнайсетгодишното хлапе, си се изплъзнала на цяла група сто и нещо години гемон. И не стига това, ами си убѳа и преставителѳа, пречукада си прехваленѳа никавеѳа Шанке и *за кинак* си успяда га се изплъзнеш на Хрълките гесега. – Той погсвирна впечатлено. – Е, цяха га те спипат рано или късно, това им е работата. Щом Аспарот изпрати Хрълките по нещите ти, те не се спираат, докато не те задобят, и не можеш га направѳи нищо по въпроса. Не можеш га се изправиш срещу тях. Не можеш га ги победѳи. Не знам някой гесега га е успявал. Не можеш и га се скриеш от тях. Нагушват мѳризмата ти. И въпреки това виж се само... прогълдаваш га бягаш. Това говори госта за теб, малко гемонче. Погсказѳа, че не бѳа га те погценяѳа човек. При други обстоятелства с удоболствѳие бѳи те преследвал и убѳил – мой постаѳи чѳѳт бездѳзници на масата. – Но тъй като ще те прегоставѳим на Сивиния гемон, трябва га прегипнема определенѳи мерки.

Телата върху Амбър се разбържиха и изпънаха гясната ѝ ръка, притискайки я към масата.

– Ще ти сложим мезу – прогържи Маук. – Хич не ми се иска да ти ги слагам. Самият аз бях окован, когато ме спипаха, и изобщо не ми хареса, та га закопчавам с белезници такъв красив збир като теб ми се струва го някаква степен като престъпленце. Но и не бих те поценил – мой отбори белезниците и ги остави настрана. – Замова и няма как га не се погрижа и за мезу твои нокти. Човек не може га знае каква беля можеш га ми направши с тях. Замова имаме решение и за тях.

Той вгизна чука, а труповете изпънаха и притиснаха ръката ѝ.

Паника обзе Амбър.

– Какво ще правши? Какво си си научил га правши? Кажу им га ме пуснат! Кажу им!

Маук прикова на място палеца ѝ със свободната си ръка. Тя го преобрази в нокът ѝ се опита га замахне към него, но мой се изсмия и вгизна чука.

– Негей!.. – изрече тя – моля те, негей. Къдна се, че... – Едно малко пръстче... – започна Маук и замахна с чука.

Болка разтърси Амбър и тя изпица в опит га го изрита и га се освободи, но с тежестта на всички трупове върху нея беше практически невъзможно. Очите ѝ лудбнаха в създу, кошто се стекоха по бузите ѝ. Болката беше молкоба силна, че тя едга усети как мой пругригва следващия ѝ пръст.

– Не! – проплака тя. – Моля ме!

Този път мой гори не си направи труга га казва какбото и га било. С приветлива усмивка на лице смаза костите и на мози ѝ пръст.

– Колене! – реवेशе Амбър, хлупайки. Да, гействително вече хлупаше. – Колене, ще те убия! Ще разкъсам...

И трешият пръст беше премазан, а гумшите на Амбър замряха в гърлото ѝ, пругидушени от кръгящите, кошто го разгудраха. Последва и четвъртият. След мова и петият. И най-сетне труповете отпущнаха хватката си. Тя опита

га привърна ръката си, га я притисне близо до себе си, но за тази цел първо трябваше га я прекара през племеницата от трупове. Завържа я във въздуха, гокамо хлупаше и се мъчеше га си поеме гръх. След това труповеите се развръжиха отново и завърнаха двата ѝ ръка.

— Не! — изпищя тя в опит га завържи ръката си дог себе си, притиснатата между зърните ѝ и ебтината гърбесина.

Само че те започнаха га я избъртат, за га се обвърне по зръб, и докато избъриваха двата ѝ ръка, развадината, в която се бе превърнала гисната, се заблаци след нея, което изпрати нови възни на болка в съзнанието ѝ, като го заслепи напълно, парализира го и го разкъса на парчета. Когато болката поутихна и тя възвърна отново контрола над мислите си, усети лицето си притиснато към нечие тяло, а пог двата се срича почувства повърхността на масата и хвътката на Маук върху палеца си и затвори очи, смискайки ги зграбо. Чукът попагна върху челта си и тя ахна безмълвно.

След това намери слевещата си цел. И слевещата. А тя отново пишеше, но това не промени нищо, защото бече оставаха само гва зграби пръста, а Маук побърза га ги намада до егин. Амбър се бореше вътрешно га не побърне. В противен случай щеше га се загади в собственото си повръщано.

— А това малко пръстче се прибрало радостно у гома — изрече Маук и смаза и кутрето ѝ.

Труповеите заслузаха от нея, докато тя още крещеше. Тежестта върху ѝ олекваше с всеки егин и тя бече можеше га избърти главата си и га си поеме гръх на пълни глътки, което облекчаваше хлупането ѝ. Някой — вероятно Маук, гвържеше ръцете ѝ в своите. Кожата му беше зруба. Мазолеста. Бече едва усещаше гопира на беденниците върху китките си. Последният труп слезе от нея и тя се ползпрати до сегнало положене.

— Гомо — обади се Маук. — Не беше чак толкова зде, а? Тя прокара прегмущница през очите си, а гвижението беше гостатлъчно га ги напълни отново със слъзи. Премигна и го погледна, а той сегеше и се усмихваше.

– Не исках да го правя – прогърджи мой, – но съм си преценивал тип. Гневам, че и зъбките ти са остри. Нека да си направим взаимна услуга, какво ще кажеш? Ти няма да ме хапеш, а аз няма да разбивам твези искрящо бели перлички. Не бих искал да съсипеам прекрасната ти усмивка. Красива е, нали? Обзаведам се, че е. Усмивки ми се. Хайде. Една малка усмивчица?

Демонското в нея искаше да църмъжи, да му се цзречи и да му отбърне саркастично, но човекското в нея – зрозната, обикновена и слабохарактерна страна просто искаше да си спести всякаква последваща болка.

Бъгълчетата на устните ѝ се повдигнаха в трепереща, жадка усмивка.

– Знаех си – цзрече Маук. – Често съм се питал колко ли по-привлекателен щях да бъда, ако Астароп ме беше пребрънал в гемон, вместо да ме дари с оноба, което си поусках. Като начяло щях да бъда по-бисок, нали? – той се погсмихна и слезе от масата. – Хайде сега, малката. Сивайния гемон не обича да чака.

Опне ѝ цзвестно време, гокамо слезе от масата, но Амбър се цзприви на треперещите си крака. Кръгълт, който Маук беше посипал, беше гостатъчно голям да побере и двата им.

– Декучко, да не разваляш очертанията – предупреди Маук.

Искаше ѝ се да се цзвърне и да побегне, но труповете все още стояха и я наблюдаваха. Не можеше да се бие, не и със закончани с белезници ръце и когато и най-малкото побутване щеше да я събори на земята.

Маук ѝ погаде ръка.
– Хайде, Амбър. Време е да отгазем на Аябода, каквото му се подлага.

Шом Амбър направи първата си крачка, в прозорцеца проблеснаха светлици и черен Дорж Чарджър от 1970-а спря точно прег вратата на забегението.

– По явволште – обади се Маук, като задегна деко.

Сервиторката залуши с ръка устата на Амбър, за да заглуши писъка ѝ на болка, гокамо я гърпаше назад. Оста-

нашите трулове се върнаха по местата си, а Маук засматана на бара, присърпя шапката си над очите и престорено зачете менюто.

Вратата на забегенцието се отвори и Майло пристъпи през прага.

Висок, нахлузид сини джинси и каубойски ботуши, с тъмна риза и прошарени коси и къса брада, той беше госпатърно приблекателен, за да събере погледите на измочващите брат след него хора. Но не и тази вечер. Труповете сеяха извърбени, с набегени нагону глави.

Маук се появи зад него.

– Простете, госпонуе?

Майло се извърна в мига, в който Маук замахна. Чукът беше узминал полюбвата път го целта си, когато избегнък Маук замръзна на място, а очите му се ококориха широко.

Дватама мъже просто стяха неподвижно, вгледани едни в друз.

Майло винаги гържеше пистолета си в кобура на колана, пог ризата си. Извади го и стреля за времето, в което Маук успя просто да премигне. Поразен от упор, Маук се свлече гуректно на земята.

Само че труповете отново се изправиха. Амбър се опита да изкрещи, да предупреди Майло, че всички вече бяха мъртви, но сербитворката затегна хватката си. Майло отстъпи назад от тълпящите се мъртъвци, без да сваля пръста си от спусъка.

Амбър разтвори широко уста и захана мъртвата ръка на сербитворката. Зъбите ѝ пробиха костите с лекомата, с която преминаха и през пълтата, и тя изидо пръстите ѝ, а в това време оспанаците трулове се нахвърляха върху Майло. Избуха оръжието от ръката му и го пръкнаещия, го като Едварс Маук се изправи на крака. Изумдението все още не беше напуснало лицето му.

– Ти?! – обади се той. – Ти ли си партньорът ѝ?

Майло спря да се съпротивлява за миг и загледа как по-чугата се раздива върху изражението на Маук.

– Чух, че си умрял – прогърджи убещявп. – Че най-сетне си свел глава и си пречеа жадката си съгба. Какво по гябодите правичи тук? И какво правичи с нея? Отгобаряи, га му се не вуди!

Маук спусна чукта върху главата на Майло.

– Майло! – извика Амбър, борейки се с бещички сили га се освободи.

Сербитърката я избухта върху бара, забивайки зъргитте ѝ в ръба му, а съупените ѝ пръсти се удариха в основата му и Амбър пропдака и заситна неподвижно.

– Какво? – попита намръщено Маук. – Майло ли? Така ли се наричаш вече? – той сви рамене. – Е, име както всяко друго, предполагам.

Труповете изправиха Майло. Спруйка кръв се стече изпог косите му и нагону по динцията на скудата му, та чак го стиснахите му челюсти. Поздгвълп му беше ясен, без следа от замайбане или сътресение и беше изцяло съсредоточен върху Маук, който беше стъпила с егин крак в поспания от него кръг от черен прах.

Очите на Амбър се спряха върху кутията цигари на бара и сребустиата западка, която лежеше го тях. Тя избухта с гръб сербитърката, колкото га може га побудигне ръце нагоре. Трупът отвърна с още по-сиден натиск, но Амбър вече беше успяла га стисне западката между гветте си длани и я погнесе към устата си. Спусна с устни капачето и го отвори.

– Остарял си – говореше Маук на Майло. – Вече ти се мъркам сиви коси. Трябваше га направичи камо мен – *първо* трябваше га умреш. Така спираш га стареш и можеш га останеш младо и красивъ завинаги. Камо мен. – Той се засмя.

Амбър наклони западката, камо приписна коделцето към плота на бара, спомняйки си за бещички историчи, които беше слушала, за това как падат от първия път и всеки егин път и изпъна рязко ръце нагоре. Назъбеното коделце се забъртя, запади искра и от западката думна огън.

Тя я постади внимателно върху бара.

– Няма га лъжа, че се радвам га те вудя – прогърджи Маук. – Всящност не. Но е хубаво, че си тук. Инструкция-

ите ми бяха следните: *гостабннето на стълника на момичето
гемон не е завържкитегно*. Тоест не е необходимомуо га те вклъч-
вам към пакета, ако не ми се иска. Така че мога да те убия
още тук и сега. Мога да ти смея мозъка. Как ти се струва
това, темерутски кучи сине? Дадл така ще те накарам да
проявиш някаква емоция? Или пък може би ето така: ще си
отгедя гостатъчно време га чулия всяка кост в тялото
ти, прегу га те убавя от мъките, или пък ако започнеш га
молши за милост, ще прикалюа бързо-бързо с теб... Е, какво
предпочиташ? Ще ме оставиш да га те убия бавно, или ще
молши гобруя си стар приятел Еадас за по-бърза смърт?
– Амц... – най-сетне Майло проговору. – Много неугод-
на работа.

– Как така?

– Нямам никаква представа кой си.

Маяк се усмя.

– Глупости.

– Говора сериозно – отвърна Майло. – Трябва ли га си
те спомням? Имам усещането, че трябва, но..

– Добре, сега ме обърка – прекъсна го Маяк. – Въжеш,
за га отложши неузбежното, или си решен га се гържши
като завник гокрай?

Майло сви рамене, с което само ядоса Маяк още повече.
Вуценад чукка, гомоб га замахне, Маяк изрече:

– Ще се опиташ ли га си ме спомниш, или просто га
прогряжда с разцепването на черепа ти? За мен е все егно,
приятелче. Изведнъж любовитството ми за това как си
се озобад в сегашното си положение се изпару го абсолют-
ната нула.

– Винаги ли си бил толкова приказлив? – пита Май-
ло. – Мисля, че все щях га запомня някой, който говори
толкова много.

Маяк присви усмни.

– Ще се наслажда на убийството ти.

Амбър стисна зъби, избърта се и заби рамо в мъртвамата
сервиторка. От удара ръцете ѝ се разтърсиха го китки-
те, което я накара га проплаче от болка, но тя изпозва

сидата на тоба усещане, за да цзрпшта трупа в кодяното. Сербитърката залпшна и освободу Амбър от хватката си.

– Някой да я хванел – цзвика Маук, но Амбър бече обвива-
ше глани около западката и усети докосването на пламька и
върху палмта си, а когато труповеце се приблдикиа опасно
блццо, тя я пусна на пога и пльзна, запращайки я напрег. Шоом
огняит срещна кръга, черният прах думна в сини пламьци и
преду Маук гору да успее га сведе поглед, кръгът се задейства.

– Ох, по дяв... – бече всичко, което успя га цзрече, преду
га цзчезне в пламьците.

Свободни от блуянието му, труповеце се свдяхоха на
пога. Майдо се цзпращи. Развали очертанията на кръга с
болуша си и огняит угасна.

След това побърза га опиге при Амбър и и помогна га се
цзпращи. Ведога се в окърбавените и и разкрявени прьсти.

– Госпогу – прошепна мой.

Тя се оплусна към него и мой я загържа.

– Не се чувстввам много добре – промърморю тя.

– Ще те заведа на лекар – отбърна мой. – Но първо ще
трябва га се преобразуци обратно.

– Не, не, ще болу прекалено много.

– Нямаме друг цзбор, съжалявам.

– Ще се цздекувам. Сама ще си се цздекувам.

– Космите на прьстите ти трябва га се наместят.
Ако ги оставам така, ще зараснат накруво. Трябва ни ле-
кар, който га го сбърши правилно. Съжалявам, ще трябва
га се насидати.

Тя се опита га прогьджи га спору, но гумите бече не
цзцзачаха от устата и. Майдо бече прав. Знаеше, че е.

Преобразу се. Самата промяна, свиването на всички
кости в мядното и, чулени и згръбци, я принуду га цзлпци.
Но испинката болка гоиде след това. Непотисканата от
гемонкиця и обдиц, тя я задя внезাপно и замьгди погледа
и. Светът се забъртя, но вместо га пагне на земята, тя
усети как нешо я побудица във въздуха. Последното нешо,
което си спомняше, преду га цзгуби съзнание, бе как Майдо
я носу на ръце към болницата.